

4.

# REGÉLO.

Pesten vasárnap január 12<sup>kén</sup> 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## ELBESZÉLÉS.

### A' köszörületlen gyémánt.

(Folytatás)

Gombási volt a' második vitéz, kire Dembi fogait fené a' jenői tréfák miatt. — Gombási erős izmos ember volt; egyenes fennálló haja à la kefe nyirva; két füle volt, egyik jobb, másik bal felől; szemei olyanok, mintha állatok kukucsálnának belőle; fülei kettőst mutattak; maga tartásában mérhetlen valami hanyag szemtelenség ült, 's Dembi fennen kaczagott e' találkozáson, e' jeleneten.

„Nézzé csak kegyed, mi jól néz-ki Nina — sugá Dembinek Linka — de nem is csuda, Zákó itt van, 's úgy látszik megjózanult agya.“

„Hát baja volt?“

„Nem, de már az vérökben van önöknek, hogy nemünket először bánulják, azután hizelgnek, hódolnak, olvadoznak, 's midőn napjok derülni kezd, hidegülnek, ingerkednek, meghülnek. — Zákó is e' jártt utat tapodta, 's innen volt Nina baja; de mint látom, megbánta bűneit, üdvözítőjét ismét megismerte, 's hűséget esküszik vallásának. Mi szép is ez a' Nina!“

„Én még is szebbet ismerek.“

„Hogyan?“

„Igen, igen!“

„Hogy' hívják?“

„Hogy' hívják kegyedet?“

„Lina!“

„Hát azt is Linkának hívják.“

Hogy erre szólni semmit sem lehetett, azt a' varga-inas is átláthatja. — Linka is csak elpirult; meghajtotta magát, 's pillantatából inkább megütközés mint öröm mutatkozott.

„Ön hizelgni nem akart; mert természet embere. — A' természet egyszerű, mesterkéltlen; kövesse ezt; ne tagadja meg az őt anyát, 's ne alázza magát a' pulyák sorába. Ön szájába őszinteség illik: hizelgés kirí onnét, mint szolgáló a' bárson kalap alól!“ — mondá Linka kellemmel.

„Akasszanak-fel, ha úgy nem érzek, mint kegyed szólt — ha hizelgni akartam, midőn szépnek mondtam; 's most sem bokolgatok, midőn mondom, hogy mi előtt kegyedet láttam, azt gondoltam, minden nő rossz: de látom, úgy jár'am, mint egy húsz éves vak ló.

## VII.

Van egy régi rege uraim, melly azért, hogy igaz, egy cseppet sem rosszabb; — egy rege — bizonyos fiatal nemesről, ki azon kérdésre, játszik-e hegedűn — azt felelte, hogy azon nem kételkedik, bár tökélyes bizonyossággal azt nem is erősítheti, minthogy soha sem próbálta. — Éppen így volt Dembi a' vivással. Egyszer volt csak, mióta él, kard kezében, t. i. midőn egy házi szinpadon a' darab hősét a' nélkül, hogy vivott volna, hátulról kellett átszurni; bár ez óráig nem is képzelte, hogy a' vivás szép mesterségéből valamit tudjon. — Igaz tehát, hogy senki sem tudja, mit tud, mit tehet, míg nem próbálja.

Képelem, mint csudálkoznak szép olvasónéim, midőn figyelemöket a' pesti redut-teremből csatasikra, vérmezőre vezetem. — Jaj, de másképp' nem lehet; örömindet többnyire ürmöm váltja-fel. Ugy van édes szépeim, estve vigan fekszünk-le, 's másnap halva kelünk-fel, mint az egyszeri szerzetes mondá. — Nekünk egymás után meg kell halnunk, mert különben mi is lenne a' sirásokból?! — — De kezdjük feljebb.

Ott hagytuk Dembit Linkával szép csendesen beszélgetve. A' mulatság vége annyiban volt különböző elejétől, hogy Dembi nem beszélt; Linka rá nézett, de nem sohajtott. — Mi a' bálnak többi tagját illeti, o! arról még sokat lehetne mondani: de a' szép ifjú urak és pihegő hölgyecskék, nem szeretik, ha titkaikat kifecsegi az ember, 's még sem lehet mellőzni olly könnyen a' ritkaságokat, mint p. o. hogy sok szép hölgy kéntelen volt öreg uraknak csinálni a' szépet, mivel tánczoshoz nem volt reménye; hogy egy igen-igen fekete szemű kis leány, tizenegy órákor, mamájához futott, 's kérde — tánczolhatok B..vel? A' mama azt felelte: „az Istenért! hiszen csak nyolcz száz forint jövedelme van; bizony szégyenlem magam' miattad;“ — hogy ismét egy világos szőke hajú szépecske kedvtelve tánczolt egy csinos ifjúval, 's epedő vágygyal kérdezősködött neve után, — 's midőn megtudá, hogy gyógyász, elbúsulta magát, mantillát öltött, 's többé nem tánczolt. — Még több hasonló ritkaságait sorolhatnánk ide a' tizenkilenczedik századnak: de egy fiatal embernek 's egy becsületes ifjúnak résen kell lenni; az igazat ritkán szabad kimondani, hogy ne sértsen, hogy magáról rossz véleményt ne terjesszen; mert vajmi éles gyilok az a' közvélemény; kit ez egyszer elítélt, halva van erkölcsileg, semmisülve az örökké valóságig. Én is hallgatok tehát, 's visszatérek hősiünkhöz az aranyasba.

A' vendéglő negyedik teremében Zákó panlagon aludt, Dembi pedig gondolatjait a' világtól úgy vonta-el, hogy nevét mesterséges négy hüvelknyi betűkkel véste az asztalba, 's muzsikai talentumának bizonyítványát adandó: egy kocsis-dalt füttyölt.

Kopogtak.

Egy sárga képű ur lépett-be — nehéz volna meghatározni, ifjú-e vagy öreg; — haja 's testalkata fiatalnak hazudták; képen két élet leélt örömei, bün-dulta nyomok ültek, 's óvólag inték a' jámbort, őrizkedjék a' bün fijától. Mindenképp' igyekezett ébernek láttatni, 's még is olly külsejű volt mint zsebelő, olly félenk mint orgyilkos, 's reszketve nyújtott egy nyílt levelkét Dembinek.

Ha Dembi urnak becsülete szent, egy óra mulva a' városli-getben segédével rágalmiért helyt álland. A' levélvivő lesz kalauza: ha pedig nem, holnap Pest minden utszafalán, ma pedig e' lapon pusztai vadnak, pulya rágalmazónak, gaz éji kalandornak nyilvánítottatik Cseri 's Gombási-tól.

Dembi nyugodtan költé-fel Zákót, a' levélkét mutatá, 's kacagva kiáltá: — „menjünk!“ — A' sárga hirnők még jobban el-sárgult; félelem futkosott hátgerinczén, 's az ajtózárt görcsösen ragadá-meg. *(Folytatása következik.)*

## ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

### ***Rábaköz 's népe szokásai és divatjainak ismertetése.***

*(Folytatása.)*

Pünkösti királyné; az az: pünköst vasárnapja délután-ján a' czeverék vagy is 13—14 éves leánykák összeállnak, körük-ből egyet, többnyire a' legszebbet vagy leggazdagabbat, királyné-nak választják, azt fölpipezik, arcját nagy selyem kendővel vagy sűrű fátyollal takarják, fejére virág- vagy sik-koronát tesznek, 's házról házra énekelve vezetik: azon, mit itt ajándéku kapnak, ez estve vigan mulatoznak. Természetes, hogy a' királynét is-merni kívánás mindenütt nagy 's élénk; de kísérete szorgosan őrizi fejdelemnéje arcját. A' „pünkösti királyság“ szójárás hihetőleg e' játéktól vette eredetét, minthogy a' választott királyné urasága csak estig tart.

A' vizkereszti házról házrajárás, mint alacsony önzés szülöttje, a' vallás szentségét sértő koldulás, megszűnt.

*(A' mult számbeli jegyzet vége.)* — VIII. A' rábaközi tájszavak többnyire a' hazánk külön vidékeiről eddig közlött „tájszavak ismertetésében“

a

A' fiú-gyermekek ünnepe Balázs napja. Ekkor ők seregesen házról házra járnak, 's verseket énekelnek. Öltözetük: fa vagy vaskard; 's ha kivált nemesség lakja a' falut, ezeknek csákóikat kölcsönzik-el, vagy pedig pántlikás kalapokkal járnak. A' gyermekek közül az egyik nyársat visz, melyre a' kapott szalonnát és oldalas darabkákat vonják; más gyermekek kosarat, szatyrot (Zaine) czipelnek, melyekbe egyéb ajándékaikat rakják: hazulról, szülőiktől pedig pénzt, egy két garast visznek. Ez ajándékok az iskolamesternél halmoztatnak össze, hol lakoma készítettik számukra, 's dudarzó mellett reggelig is elvigadnak. Ez is kezd már szünni.

Márton napja a' pásztorok ünnepe; ekkor ők nem hajtják ki a' marhát. Reggel egy szép, több ágacskával diszes, sugár növény-dék-fácskát vesznek kezökbe; házról házra járnak, 's elmondván kívánságukat: hogy a' házi gazda barmai olly épek és szépek legyenek, mint a' közökben levő fa, 's olly szaporák, mint annak bim-bói (embryo), pénzt, tojást, lepényt, káposztás béles és réteseket kapnak ajándékul.

A' paszita (pasz-ital, Kindstaufschmaus) már ritka helyen divatozik, de a' komatál mindenütt, 's a' betegágyasnak (Wöchnerin) komája egy hétig naponként, többi barátnéi, rokonai, míg

---

vagy szótáraink, jelesül Kresznerics szótárában előfordulnak; még is egy két ősiségre mutató szavak közül érdekesnek tartjuk a' következőket megemlíteni: ábdálni (összeaggatni, imigy amigy összevarrni); bagyulálni (pongyolálni); esetleni (keményülni); ezelőke, esihar (bunkó), esingálni csinygálni (ravaszul kerülgetni); osörfös (csapos), osökönöz (tipeg, topog, koresgél); döher (testes, iztagos); egyivásiak, egyalomiak (egy idejük, korúak); ejtődzni (ha jól lakás után a' gyomor megapad, az ember megojtódzik); eszteró (töltés a' Rába hosszanta, jobban ösztörű, összetörő, mert megtöri a' hullámok erejét); meggubolyodni, orrát megduzni (szomorodni), gyuha (szöszeke); háibái (rég), hóbertos (eszelés, phantasta), hörögetni (kiabálni), kámpolni (nyelvkiöltve gunyolni); karicsálni (sokat beszélni, osevegni; kodácsolni, mint az eltojott tyúk), kajfos (irigy); köppenteni (Moln. potare, pitissare); kránicz (Moln. Carinthiacus; Rábaközben egy család neve), kuruszpolni (vásítani, huzni vonni, p. o. lábbelit); lombár (rest, tunya); lampértos (surdaster); merevin (mind, omne, totum), paszkonceza, p. o. tyuk, csibe, Molnárnál paszkonceza kender (cannabis foeminea); pityókos (fél részeg), pilinga (plenge, kés plengéje), pócz, takonypócz (pötze Molnárnál: cloaca, sella familiaris), prézsmítálni (sokat beszélni, Moln. brosmítálni, prosas cantare); puruttya (rút, osunya), ragyiva (rondán öltözött), rozoga (rosz, hitvány, aljas valami); siker p. o. túl (sik és téres, területes); tungsos (testes, izmos, faras); tuszkolni (tolva küldeni, kényszeríteni); ösztövé (sovány, zsirtalan, p. o. hús); vedelni (sokat inni ludak módjára); zsímborogni, zsémberegni (tengődni) stb, stb. Ezt röviden a' rábaközi szójárásról.

csak egy háztól kikel, küldöznek enni 's inni. Husvétkor a' koma piros tojást és kalácsot küldöz keresztgyermekének, habár harmadik negyedik faluban lennének is azok.

Aratás végével és gabona hordáskor is meg van minden valamire való háznak a' maga lakomája; rétesből, kalács 's kalinkóból álló. A' kalinkó gömbölyű rostély-idomban font kalács neme.

A' multságok elősorolása után tartsunk kis rövid szemlét előitéleteik fölött is. — A' babona, eredetétől maiglan, borong az elme világán mint mindenütt, úgy itt is. Egyik ága a' babonának a' kabalala (kabil héber vagy syrus szótól, mi assimilatio, occursus, congruentia értelmet fejez-ki) Ádámmal, úgy tartja a' rege — az angyaloktól közölteték. A' cisio (csizio) a' rábaközi nép kezében is forog, 's így Aricenna 's más több bölcsésznek a' természet körül tett helytelen észrevételeik, balvéleményeik 's álmaik közöttök is élnek. A' kézből jövőndölés (chiromantia) többi között tudományszeres alakban van e' könyvben előadva. Ehhez járul az „álmos könyv“ — Így nem csuda, ha a' cigánynők kézből jövőndöléseik, kártyavetéseik hitelt nyernek. 'S fejtegesse bár a' legbuzgóbb hit-szónok 's legvilágosabban ezen igazságot: „Isten rendelése szerint jó embernek a' jövőndöt nem tudni, 's kár arra felette számot tartani“ — olly berögzött 's maig könyvek által élesztett balhitet kiirtani nem könnyen fog. A' nőnem a' babonára fogékony szívvvel bir, 's vágyik tudni, kivált a' szerelmes leányka, szerencsáját. A' leányok, szolgálók karácson vagy Sylvester estén, megtudni akarván, férjhez menendnek-e a' közelgő farsangon — vaktában felölelt fahasábokat visznek a' konyhára: 's ha a' hasábok párosak, azt következtetik ez eseményből, hogy ők is megpárosodnak. Új év reggelén ismét, a' sertések kieresztésekor, megrugják az ólajtáját, 's ha az öreg sertések közül röffent-meg valamelyik először, az a' következtetés, hogy öreg vagy özvegy mátka ölelendi őket ez éven; ha ártány vagy malacz röfflen-meg először, fiatal legény. Sokan hiszik közülök a' ludvérczet (lidércz), melly tüzes rud alakjában röpül-be némelly asszonyokhoz a' kéményen; a' házban férfi-alakot ölt magára 's legfőlebb lólábáról ismerhetni reá: — még többen a' tüzes embereket (bolygó tűz), kik az imádkozókhoz közelitnek, a' káromkodótól távoznak, 's ezért legtanácsosb védszer ellenek a' káromkodás; — a' boszorkány-nyomást, lelkek hazajárását (lélekjárás) vagy is kísérteteket: de ez utóbbira nézve a' fölvilágosítók hitelt nyertek már a' józanabbaknál, annyival is inkább, minthogy némelly vakmerő tréfa vagy boszú ármánykodásának, ijesztgetésnek maguk is nyomára jöttek. — Továbbá azon balhit is él nálók, hogy a' rothadt

növények szeszének fellobbanása a' földben rejtező kincs tisztulása; 's ha ilyenkor valaki csizmáját vetheti a' lánggra, a' magát felhányó kincs csak térdnyi; ha pedig dolmányát, deréknyi; 's ha kalapját, már egész embernyi mélységre sülyedhet alá. — A' tolvajokat itt is, mint másutt, rosta-perdítéssel, melly egy ollón történik-meg, iparkodnak kitudni, vagy gyönggyel kirugatni szemét a' tolvajnak. — Azt is hiszik némelly együgyűbb asszonyok, ha az égő kemenczébe bizonyos nemű füvet vetnek; a' tolvajnak ülepe kisebesedik. — Igen tartanak az ártó, vagy, mint ők nevezik, rossz szemektől: mert ezek — úgy hiszik, megigézik barmaikat, kisdedeiket, kiket azután szenes vízzel mosnak, gyógyítanak. — Melly pénzzel (huszas vagy garas) a' sz. György nap előtt látott kigyónak vagy gyéknek fejét metszik, azon pénz mindannyiszor visszatér urához, valahányszor azt csak kiadja. — Ki sz. György nap előtt kigyót, gyikot fog, annak keze hasnos a' torokfájásnak vagy daganatnak gyógyítására. — Bizonyos kövecsek, mellyek tojásdadan hosszukás, lapos alakúak 's különös színűek, mennykőveknek tartatnak, 's ezek a' tehén-tölgy daganatját oszlatják-el, ha velők azokat megdörgölik.

(Folyt. következik.)

## KÜLÖNFÉLE.

### T r é f a f ü z é r .

#### *Álom.*

#### K Ú N P Á L T Ó L .

Legközelebb egy igen tisztos, csupa férfiakból állott, társaságban voltam. Több körökre oszoiván a' társaság, különféle tárgyú szóváltások történtek, a' különböző körök 's egyének különböző szokása, természete, izlése, foglalatossága 's a' t. szerint. Én illy alkalmakkor többnyire közömbös, magánosan maradva, hol egyik hol másik kör vitatkozásaira figyeltem. Azonban még is leginkább voná magára figyelmem' a' terem közepén helyt foglalt társaság; mellynek minden tagja csak egyre feszíté figyelmet. Ezen egy pedig nem egyéb volt, mint X. orvos, városunk egyik leghíresebb gyógytanára, ki egy holt test bonczolása történetét adva elő, hallgatóit feszített várakozású mély csendbe varázsolta.

Beszéde olly benyomást tön képzeletemre, hogy szüntelen csak azzal foglalkoztam, 's álmra ereszkedve is csak a' bonczolt holt testnek története zavarta elmémet, míg mély álomba sülyedve következendő természetes, de még is különös álmom volt.

Azt álmodám t. i. mintha egy téres, szép, a' legizletesebben butorzott teremben voltam volna, hol egy igen szerény fiatal orvos több szépnek jelenlétében egy piperőcz főt és — egy csapodár női szívet bonczolt.

A' bonczoló legelsőbbben is a' koponyát nyitá-föl, mindenek előtt az agyvelőt akarván megmutatni; de köz bámulásunkra üres hézagoknál egyebet nem láthatánk. A' bonczoló szemüvegeket tett-fel; mi nézők is felfegyverzettük

szemeinket; de a' látó tehetség minden megerőtetése mellett is csak az előfőnek egyik üregében fődőzheténk-föl egy valamit, melly úgy látszott, mintha az agyvelőhöz sokat hasonlítna. Öröm-ittasodva e' fölfedezésen így szólt a' bonczoló:

„Uraim 's asszonyaim! ez, az úgy nevezett, csak mostanában föltalált agyvelő-pótlék! És mint Homer írja, hogy az istenek vére nem valóságos vér, hanem csak a' vérhez hasonló folyó nedv, vagy is úgy nevezett Ichorus: éppen úgy egy piperőcz főnek agyvelőcskéje éppen nem valóságos agyvelő, hanem csak egy, az agyvelőhöz hasonló anyag, melly bizonyos alkalmakkor egész a' családásig fontos szolgálatokat tesz.“

A' szerény bonczoló tovább folytatva bonczolását a' csirbolya-mirigyet (glandula pinealis) mutatta azon észrevétellel, hogy némelly philosophusok azt tartották a' lélek lakúnak. Be volt az vonva egészen tükör-bőrrel; mi-ből azt következtettük, hogy ez nem egyebet jelent, mint azon minden piperőcznek tulajdon hiúságot, melly szerint mindenik szüntelen csak a' tükörbe nézés napszámosa. Ezen csirbolya-mirigyből azonban folyvást jazmin-olaj, pézsmá, colognei víz- 's a' t. szag gőzölge-ki.

A' koponya legtöbb ürege egészen üres volt, némellyek pedig különféle tárgyakkal tömvék, például: szerelmes levelkék töredékeivel, új divatok rajzaival, színházi lapokkal, Kisfaludy, Jósika, Vajda regényeinek egyes leveleivel, színpadokkal, tánczfigurákkal, boházatokból új dalokkal, mindenféle, szükségben használható fillentésekkel, és semmit sem jelentő szállásformákkal, rejtvényekkel, napi újságokkal, apró versecskéekkel, adós levelekkel, női arczképekkel, kutyákkal, lovakkal, tekegolyókkal, hízolgésekkel, esküvel 's a' t.

Egy különös nagyságú üreg valamelly szesz forma kevertt színű anyaggal volt tele. Azt mondá bonczolónk, hogy az az esztelenség. Mindegyik üregből cső szolgált a' nyelvre, mellyen minden cső egyesülve, egy közönséges csatornát képezett.

Különösen csudálkoztunk azon, hogy az ábrázatot fedő vastag bőr mögött egyetlen véredény sem találtott. Ebből azt következtettük, hogy e rész egyáltalán hiájával volt az elpirulási tehetségnek. Ellenben annál több apró mirigyeket találtunk az orr és száj közelében, mellyek egyébre nem szolgálhattak, mint bizonyos orr-fintorgatásokra és száj-elesavarításokra olly alkalommal, ha a' főnek tulajdonosa valamit nem értett. Szorosabb vizsgálat után azt vettük észre hogy a' lenyomó izmok (musculi amatorii) a' sok szerelmeskedésbe egészen elhasználtattak; a' szemeket égfelé emelő izom (musculus elevator) pedig, úgy látszik, éppen nem használtott.

A' bonczoló sietni látszatott; mert legfőnomabb késével hirtelen egy ezüst kosarkában fekvő csapodár női szív bonczolásához fogott.

„E' bonczolás — mondá ő — a' legnehezebb boncztani föladat; mert egy illy szívnek számlálhatlan tév-utai 's rejtélyes zugai vannak.“

Legelsőbben is a' szív-zacskót mutatta, mellyen ezer kisebb sebeket pillantánk-meg, nyílhegyek által okozottakat, de csak a' bőr küljét fölkarczólokat; legkisebb nyomára sem akadhattunk, hogy csak egy is a' nyílvevesszők közül a' szív beljébe hatott volna. A' bonczoló megvizsgálta azon vékony, vereses, folyó nedvet is, melly a' szív-zacskóban találtott; és — ki hinné?! — kisült, hogy minden tulajdonával bír ama kénesőnek, melylyel az idő és hévmértéki üveg-csőket megtölteni szokták az idő változásainak és a' meleg

's hideg bizonyos fokainak megtudására. A' bonczoló beszélte, hogy ő próbaul egy üveg csőt megtöltött egy ily szív-zacskó-nedvvel azon remény alatt, hogy hatalmas időjósolt nyerend: de mennyire megesalatkozott! — A' első időváltozást éppen nem mutatott, hanem a' helyett sokkal érdekesebbet; t. i. a' szobába lépő férfi rangját és tulajdonait. Ha valamely gazdag vagy igen divatosan öltözött uracs lépett-be, akkor a' szívzacskóbeli nedv szemlátomást emelkedett: ellenkező esetben hirtelen leesett. Ha valaki barátságosan mosolygott rá, azonnal magasra emelkedett: ha pedig komolyan nézte, tüstént leesett.

Most már magára a' szívre került a' bonczolás, melynek külseje oly sikamlós és hideg volt, hogy ha valaki megmarkolta, mint jégdarab kisiklott kezéből, 's ismét az ezüst kosarkába esett, mely, úgy látszott, hiúságának hízelve.

A' rostok annyira kuszáltak voltak, hogy a' hires gordiusi csomóhoz hasonlításnak. Csalhatlanul ráismerhettünk, miképp' e' földult állapot a' számtalan rendetlen ingerlések következménye lehetett, melyek e' szívet szerelmeskedései közt lázt okozva szüntelen tüzesíték.

Még egy volt igen szembeötlő, t. i. a' számos edények, melyek a' szívből és szívből jöttek-ki, és még sem volt egy is, mely a' nyelvel volt volna összeköttetésben. Csalhatlan jel, hogy a' szép soha szívből nem beszélt. Legtöbb szív-idegek a' szem felé irányzódtak.

A' szív belseje hasonlított egy üregekből, rejtek-zugokból álló tömkeleghez. Főlemeltem a' szívet, de hirtelen nagy ijedtség rázkodtatá-meg minden tagomat azon meglepetésemre, hogy egy szív oly sűrűfőlött könnyű lehete. Az egész alig nyomott fél nehezéket; és még is lehete látni némely üregeiben néhány valóságoknak tetsző tárgyakat, mint shawlokat, kalaptollakat, gyűrűket, férfi-arczképeket, arany 's ezüst pénzeket, hízlgő verseket, Strauss, Lanner keringőt, szerelmes kacsingatásokat 's a' t.

Láttunk sok apró pontocskát is, de nem akadhattunk nyomára, mik azok tulajdonképpen. Hasonlítottak oly fekete foltokhoz, millyenek a' beteges szemek előtt a' légben látszatnak uszkálni.

Kértük a' bonczolót, magyarázná-meg e' tüneményt. — „Ezek — úgy mond — ama számtalan úgy nevezett benyomások, melyeket a' férfiak e' szívre szüntelen tettek minden következés nélkül, elvonódván azok e' fölött könnyen, mint fellegek hegy és völgy fölött.

Mind a' mellett is pedig, hogy e' szív oly sok marcangolás által kinyatatott, megmaradt része oly ép volt, hogy hatvan éves koráig is folytathatta volna csapodárkodásait.

Vége levén a' bonczolásnak, a' szerény orvos a' piperőcz főt és csapodár női szívet egymás mellé helyezé, 's im a' rokonszenv hathatós munkálkodásának következeiseiben mindkettő mozogni látszék, mi a' jelen levőket annyira megzavarta, hogy hanyatt homlok rohanának-ki a' teremből, 's én is éppen arra ébredtem-föl, hogy a' tolongás közt egy tetemes testű nő tyúkszemes lábomra hágott.

---

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

---

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.